

Vergaderjaar 1992–1993 Nr. 52c

- 22 140** **Goedkeuring van de op 19 juni 1990 te Schengen totstandgekomen Overeenkomst ter uitvoering van het tussen de regeringen van de Staten van de Benelux Economische Unie, de Bondsrepubliek Duitsland en de Franse Republiek op 14 juni 1985 te Schengen gesloten Akkoord betreffende de geleidelijke afschaffing van de controles aan de gemeenschappelijke grenzen, met bijbehorende Slotakte, Protocol en Gemeenschappelijke Verklaring**
- 22 141** **Goedkeuring van de op 27 november 1990 te Parijs totstandgekomen Overeenkomst betreffende de toetreding van de Italiaanse Republiek tot de op 19 juni 1990 te Schengen ondertekende Overeenkomst ter uitvoering van het tussen de regeringen van de Staten van de Benelux Economische Unie, de Bondsrepubliek Duitsland en de Franse Republiek op 14 juni 1985 te Schengen gesloten akkoord betreffende de geleidelijke afschaffing van de controles aan de gemeenschappelijke grenzen, met een daarbij behorende Slotakte en een Gemeenschappelijke Verklaring**
- 22 142** **Wijziging van de Vreemdelingenwet, het Wetboek van Strafrecht, het Wetboek van Strafvordering en de Uitleveringswet met het oog op de uitvoering van de op 19 juni 1990 te Schengen totstandgekomen Overeenkomst ter uitvoering van het tussen de regeringen van de Staten van de Benelux Economische Unie, de Bondsrepubliek Duitsland en de Franse Republiek op 14 juni 1985 te Schengen gesloten Akkoord betreffende de geleidelijke afschaffing van de controles aan de gemeenschappelijke grenzen**
- 22 207** **Goedkeuring van het Protocol betreffende de toetreding van de Italiaanse Republiek tot het Akkoord tussen het Koninkrijk der Nederlanden, het Koninkrijk België, het Groothertogdom Luxemburg, de Bondsrepubliek Duitsland en de Franse Republiek betreffende de geleidelijke afschaffing van de controles aan de gemeenschappelijke grenzen, ondertekend te Schengen op 14 juni 1985; Parijs, 27 november 1990**

NADERE MEMORIE VAN ANTWOORD

Ontvangen 2 december 1992

Wetsvoorstel 22 140

Algemeen

De vraag van de leden van de fractie van het CDA naar aanleiding van mediaberichten over mededelingen van de Spaanse Staatssecretaris voor Europese Zaken, inzake het tijdstip van inwerkingtreding van de

Uitvoeringsovereenkomst geeft ons aanleiding tot de volgende opmerkingen, welke tevens mogen dienen als antwoord op een vraag van de leden van de VVD-fractie over het tijdstip van inwerkingtreding van de Uitvoeringsovereenkomst.

Bij zijn opmerkingen heeft de Spaanse Staatssecretaris, naar wij aannemen, rekening gehouden met artikel 139 van de Uitvoeringsovereenkomst. Ingevolge die bepaling treedt de Overeenkomst minimaal 1 en maximaal 2 maanden na de laatste bekrachtiging in werking, met dien verstande dat op het moment van inwerkingtreding de bepalingen betreffende het Uitvoerend Comité van toepassing worden en de overige bepalingen 3 maanden later. Hieruit volgt dat indien de vijf Schengelanden op uiterlijk 31 december 1992 de Overeenkomst hebben bekrachtigd, deze op zijn vroegst op 1 mei 1993 in zijn geheel van toepassing kan worden. Er kan dus geen sprake zijn van een gedeeltelijke inwerkingtreding van de Uitvoeringsovereenkomst. Voor zover de Spaanse Staatssecretaris heeft gesproken over gedeeltelijke inwerkingtreding, doelde hij waarschijnlijk op het feit dat de Uitvoeringsovereenkomst niet noodzakelijkerwijs voor alle negen landen tegelijk in werking treedt. De toetredingsovereenkomsten voor Italië, Spanje, Portugal en thans ook Griekenland bevatten elk een eigen bepaling inzake de inwerkingtreding. Wij verwijzen voor een voorbeeld daarvan naar artikel 5 van de voorliggende Overeenkomst betreffende de toetreding van Italië tot de Uitvoeringsovereenkomst.

De leden van de VVD-fractie vroegen wanneer duidelijk werd dat het Verenigd Koninkrijk niet mee zou doen en welke de redenen waren.

Wij gaan er vanuit dat deze leden hiermee niet doelen op de perikelen rond de ontwerp-Overeenkomst inzake de overschrijding van de buitengrenzen, maar op de verwezenlijking door het Verenigd Koninkrijk van het onderdeel personenverkeer van artikel 8A EEG Verdrag. Te dien aanzien kunnen wij berichten dat het Verenigd Koninkrijk zich reeds sedert jaren op het standpunt stelt dat het vrije personenverkeer slechts betrekking heeft op EG-onderdanen en niet op andere personen. Voor een verdere uiteenzetting verwijzen wij naar de memorie van antwoord aan de Tweede Kamer (Kamerstukken II, 1991/1992, nr. 22 140, nr. 12, blz. 41). Aangezien artikel 8A EEG Verdrag in het Verdrag van Maastricht ongewijzigd is gehandhaafd als artikel 7A en de Europese Commissie zich bij herhaling op het standpunt heeft gesteld dat de Uitvoeringsovereenkomst geheel in lijn is met de aan artikel 8A EEG Verdrag ten grondslag liggende gedachte, kan bemoeilijking van het vrij personenverkeer tussen bijvoorbeeld het Verenigd Koninkrijk en Nederland niet het gevolg zijn van Nederlandse gebondenheid aan de Uitvoeringsovereenkomst.

De vraag van de leden van de fractie van de VVD of het secretariaat van het Uitvoerend Comité wisselend zal worden gevoerd door de tijdelijke voorzitter of wordt «gefixeerd», wordt ontkennend beantwoord. Wij gaan uit van een vast secretariaat.

Naar aanleiding van de vraag van de leden van de fractie van de VVD, in ander verband gesteld aan de Minister van Buitenlandse Zaken, met betrekking tot Griekenland, antwoorden wij het volgende.

Het is uiteraard het goed recht van Griekenland zijn eigen belangen in de EG te verdedigen. Alle Lid-Statens, ook Nederland, doen dat. Wel vereist de samenwerking in de EG, dat de bereidheid moet bestaan om zoveel mogelijk tot gezamenlijke standpunten te komen, zonder dat daarbij essentiële belangen van een Lid-Staat worden geraakt. Griekenland heeft onder andere door zijn ligging en geschiedenis, soms opvattingen over wat voor Griekenland essentiële belangen zijn, die niet

door de overige Lid-Staten worden gedeeld. De vraag of Griekenland in die gevallen in andere instellingen onder druk zou moeten worden gezet, zal vrijwel altijd ontkennend moeten worden beantwoord, daar dit slechts tot negatieve reacties aanleiding zal geven, die niet bevorderlijk zijn voor de samenwerking in het algemeen. In ieder geval behoort een wijze van druk uitoefenen niet tot het concept van de «interlocking institutions». Dat concept beoogt, dat instellingen elkaar aanvullen in hun vredebevorderende en vredebehoudende taak.

Volkenrechtelijke organisatie

De leden van de fractie van het CDA verwachten een gedocumenteerd antwoord op de vraag of alle Schengenlanden aan het Uitvoerend Comité een volkenrechtelijke status toekennen.

Wij veronderstellen dat deze leden aan dit antwoord hechten, omdat zij dit relevant vinden voor de vraag of er sprake kan zijn van een opdracht van bevoegdheden als bedoeld in artikel 92 van de Grondwet. Vooropgesteld zij dat tijdens de onderhandelingen de vraag of het Uitvoerend Comité de status van een volkenrechtelijke organisatie heeft, niet aan de orde is geweest. De Schengenlanden hebben derhalve niet expliciet de wil uitgesproken om aan het Uitvoerend Comité de status van volkenrechtelijke organisatie toe te kennen. Tegen deze achtergrond en gelet op het feit dat de Overeenkomst geen bepaling over de volkenrechtelijke status van het Uitvoerend Comité bevat, is het aan Verdragspartijen om – in het licht van hun constitutionele bestel – tot een eigen oordeel te komen. Voor Nederland betekent dit, na te gaan of er sprake is van een organisatie als bedoeld in artikel 92 van de Grondwet. Zoals in de memorie van antwoord is aangegeven (Kamerstukken I, 1991/1992, 22 140 enz., nr. 52a, blz. 5), voldoet het Uitvoerend Comité aan de criteria die in Nederland daarvoor worden aangelegd. Derhalve is hier sprake van een opdracht van bevoegdheden in de zin van artikel 92 GW.

Instemmingsprocedure

De leden van de fractie van het CDA vroegen ons oordeel over de reikwijdte van de instemmingsprocedure als voorzien in artikel 2 van het wetsvoorstel tot goedkeuring, meer in het bijzonder of deze procedure ook geldt voor het reglement van orde van het Uitvoerend Comité. De leden van de fracties van D66 en PvdA stelden soortgelijke vragen.

Het amendement Van Traa/de Hoop Scheffer (Kamerstukken II, 1991/1992, 22 140, nr. 20) stelt in de toelichting: «Aangezien besluiten van het Uitvoerend Comité voor Nederland bindend kunnen zijn en naar hun inhoud ieder kunnen verbinden is de hier voorgestelde instemmingsprocedure gewenst.» Het is dus duidelijk dat de indieners van het amendement het oog hadden op het Koninkrijk bindende besluiten, welke beogen een ieder te verbinden, omdat dergelijke voorschriften niet zonder voorafgaande parlementaire betrokkenheid van kracht dienen te worden. Er zijn besluiten van het Uitvoerend Comité denkbaar die weliswaar het Koninkrijk binden, maar niet beogen naar hun inhoud een ieder te verbinden. Het gaat dan om besluiten die wel in de rechtsorde van de betrokken Staten doorwerken, maar zich niet tot een ieder richten doch bij voorbeeld slechts tot een bepaalde groep van personen (bijv. de met buitengrensbewaking belaste ambtenaren). Ook voor die besluiten geldt naar de bewoordingen van het amendement de instemmingsprocedure, ook al is de functie daarvan niet die van parlementaire betrokkenheid bij de totstandkoming van een ieder verbindende voorschriften.

Er zijn ook besluiten die uitsluitend het Uitvoerend Comité in de interne besluitvorming betreffen, doch die niet in de interne rechtsorde van de betrokken Staten doorwerken. Het meest saillante voorbeeld van een

dergelijk besluit is de vaststelling van het eigen reglement van orde. Zo goed als de nationale Ministerraad zijn eigen reglement van orde vaststelt en ook de beide Kamers der Staten-Generaal geheel zelfstandig hun eigen reglement van orde opstellen, evenals de Raad van Ministers van de EG of het Comité van Ministers van de Raad van Europa, zo geldt dat ook voor het Uitvoerend Comité. Het gaat daarbij dus niet om een besluit dat het Koninkrijk beoogt te binden in de zin van artikel 2 van de goedkeuringswet, doch om een besluit dat de leden van het Uitvoerend Comité bindt in hun onderlinge omgang. Hiermee zij tevens de gevraagde reactie op de brief van de Permanente Commissie van Deskundigen inzake het internationaal vreemdelingen-, vluchtelingen- en strafrecht van 16 november 1992, welke aan de leden van de Staten-Generaal was geadresseerd, gegeven. In dat verband zij nog opgemerkt, dat de Commissie in haar brief speculeert over de inhoud van een stuk, waarvan zij de inhoud uiteraard niet kan kennen. Uit de tekst van het bij de brief van de Staatssecretaris van Buitenlandse Zaken van 18 november 1992 vertrouwelijk overgelegde ontwerp voor het reglement van orde moge blijken dat de veronderstellingen van genoemde Commissie ten aanzien van de inhoud van het reglement niet juist zijn.

Naar aanleiding van de vraag van de leden van de PvdA-fractie of het reglement van orde niet aan de goedkeuring van de Staten-Generaal onderworpen moet zijn vóórdat de onderhavige wetsvoorstellen aan de orde komen merken wij nog op, dat uit de openbare behandeling in de Tweede Kamer moge blijken dat de bewoording van artikel 2 van het voorstel voor de goedkeuringswet zeer bewust over instemming en niet over goedkeuring spreekt (Handelingen II, 23 juni 1992, 92-5755, l.k.).

Unificerende rechtsprekende instantie

De leden van de CDA-fractie lijken te veronderstellen dat de in artikel 131, tweede lid, van de Uitvoeringsovereenkomst aan het Uitvoerend Comité gegeven algemene taak toe te zien op een juiste toepassing van de Overeenkomst afbreuk doet aan de bevoegdheid van nationale rechter en van het recht op toegang tot de nationale rechter.

Een dergelijke veronderstelling willen wij graag ontzenuwen: daarvan kan geen sprake zijn. Het toezicht op de juiste toepassing van de Uitvoeringsovereenkomst houdt ook niet in dat het Uitvoerend Comité daarmee een rechtsprekende functie zou hebben. Het Uitvoerend Comité biedt slechts een forum waar de leden vragen over de toepassing van de Overeenkomst aan de orde kunnen stellen en waar een oplossing voor eventueel gerezen moeilijkheden kan worden gezocht. Een dergelijk overlegkader tussen Verdragspartijen is in multilaterale verdragen bepaald niet ongebruikelijk. Gewezen kan worden op de Verdragen van de Raad van Europa over strafrechtelijke samenwerking die aan het Europees Comité voor strafrechtelijke vraagstukken een vergelijkbare functie toekennen. Het feit dat in het Uitvoerend Comité een bepaalde opvatting over de uitleg van de Overeenkomst heerst, vermag geenszins af te doen aan de verplichting van de rechter in elk der Overeenkomstsluitende Staten de Overeenkomst toe te passen en daartoe te interpreteren. Indien mocht blijken dat een rechterlijke uitspraak in een der Overeenkomstsluitende Staten niet verenigbaar zou zijn met een opvatting van het Uitvoerend Comité, dan doet dat niet af aan de gelding en uitvoerbaarheid van de rechterlijke uitspraak.

De leden van de fractie van het CDA vroegen een motivering van onze stelling dat de gedachten over de inschakeling van het Hof in Nederland zijn uitgegroeid tot een overtuiging van de juistheid ervan maar dat die overtuiging (nog) niet bestaat in de andere landen en vroegen naar een feitelijk onderbouwde stand van zaken.

Aan hetgeen wij in de memorie van antwoord ter staving van onze stelling aangaven, kunnen wij thans het volgende toevoegen. In België heeft de Senaatscommissie die de goedkeuringswet behandelt zich onlangs in positieve zin uitgesproken voor inschakeling van het Hof, hetzelfde is recentelijk door de behandelende Italiaanse Senaatscommissie gedaan. Van de andere landen is ons niets bekend over uitspraken van (leden van) het parlement, zodat wij ervan uitgaan dat in de afwijzende houding van Frankrijk en Spanje, anders dan dat zij hebben ingestemd met de studie, geen fundamentele wijziging heeft voorgedaan. Van Griekenland is niet meer bekend dan dat dit land ook de studieopdracht, als onderdeel van het gehele Schengen-acquis, heeft aanvaard.

De vraag van de leden van deze fractie betreffende de uitvoering van de studie naar de inschakeling van het Hof door de ambtelijke werkgroep verdragen en regelingen wordt bevestigend beantwoord.

De leden van de PvdA-fractie verwijzen naar de passage in de memorie van antwoord waar wordt gesproken over «de Schengen-materie». Zij vroegen zich af wat daaronder wordt verstaan. Met deze term is in beknopte zin weergegeven dat alle onderwerpen die in de Uitvoeringsovereenkomst zijn geregeld, daarmee tot «Schengen-materie» behoren. In de bedoelde passage wordt echter een onderscheid gemaakt tussen die materie, welke rechtstreeks voor de burger van belang is en het overige. Onder de materie die rechtstreeks voor de burger van belang is vallen de bepalingen waarin aan de burger rechten worden toegekend, zoals in de bepalingen inzake de bescherming van de persoonlijke levenssfeer, in de bepalingen over het recht op circulatie binnen het Schengen-grondgebied of over het recht een ingediend asielverzoek behandeld te krijgen. Voorts vallen daaronder bepalingen waardoor de burger aan verplichtingen wordt onderworpen, zoals verplichtingen tot het beschikken over reisdocumenten of verplichtingen het grondgebied te verlaten. Juist voor deze materie is het belang van het scheppen van een internationale rechtsprekende functie het grootst.

De leden van de fractie van de PvdA vroegen zich verder af van wie de mening kwam «die gedeeld werd» en op welke relevante argumenten die gedeelde mening was gebaseerd.

Wij gaan ervan uit dat deze leden met hun vraag doelen op de passage in de memorie van antwoord die luidt: «Verder bleek ons tijdens de behandeling van genoemde motie dat onze opvatting, dat de onderdelen die betrekking hebben op de samenwerking tussen Staten op het terrein van het strafrecht en het strafprocesrecht zich niet lenen voor inschakeling van een internationale rechter, werd gedeeld.» Ter onderbouwing van de stelling dat deze mening werd gedeeld, verwijzen wij naar hetgeen ter zake onder meer door de woordvoerder van de fractie van de PvdA in de Tweede Kamer is opgemerkt (Handelingen II, 5 februari 1992, 48-3154, l.k. en 6 februari 1992, 49-3169, m.k.). Voor een nadere toelichting op onze opvatting verwijzen wij naar hetgeen de Minister van Justitie terzake op 6 februari 1992 heeft opgemerkt (Handelingen II, 6 februari 1992, 49-3169, l.k.).

De leden van de fractie van D66 vroegen waarom er overwegende bezwaren zijn tegen een facultatief protocol en waarom er op die wijze sprake zou zijn van het forceren van de discussie.

Onze stellige overtuiging, dat het geen zin heeft pogingen te doen om de discussie te forceren, is ingegeven door de gehele voorgeschiedenis zoals deze in de memorie van antwoord is beschreven. Thans bestaat er

tussen alle landen instemming met het uitvoeren van een studie en participeert men er ook in. Aan het inbrengen van een nieuw voorstel als door vragenstellers bedoeld kleeft onzes inziens het bezwaar, dat wij daarmee te kennen zouden geven niet langer te hechten aan een werkelijk eenvormige interpretatie door het Hof, hetgeen niet onze bedoeling is. Bovendien zou een dergelijk voorstel onze inspanningen tot nu toe minder geloofwaardig maken. Tenslotte menen wij dat het ook weinig passend zou zijn, nu naar een minimumvariant te grijpen, terwijl de ontwikkelingen in België en Italië aangeven dat onze ideeën voor een Hof voor alle landen steeds meer steun lijken te verwerven.

Afbakening van taken in Europees verband

De onder dit hoofdje opgenomen vragen van de leden van de PvdA-fractie zijn betrokken bij de beantwoording van de vragen over de instemmingsprocedure.

Personenverkeer (Titel III)

De leden van de VVD-fractie wezen nogmaals op het grote belang dat zij hechten aan een effectieve uitoefening van de politiebevoegdheden in de grensstreken.

Wij delen deze mening en zullen ook alle mogelijkheden benutten die de Uitvoeringsovereenkomst en de nationale wetgeving bieden om dit doel te bereiken. Wellicht ten overvloede geven wij aan welke mogelijkheden na de inwerkingtreding van de Uitvoeringsovereenkomst voorhanden zijn. Het eerste lid van artikel 2 bepaalt dat de binnengrenzen op iedere plaats mogen worden overschreden zonder dat personencontrole wordt uitgeoefend. Dit betekent dat de bevoegdheden die in het kader van de grenscontrole nationaal zijn gegeven, niet langer aan de binnengrenzen mogen worden uitgeoefend.

Het tweede lid bevat de omstandigheden waaronder van het bepaalde in lid 1 mag worden afgeweken, waarbij de nadruk ligt op beperkte periode en aangepast aan de situatie. Het gaat hierbij duidelijk om incidentele gebeurtenissen, bij voorbeeld in het geval van ontsnapping van een vuurgevaarlijke crimineel die zich in de richting van Nederland begeeft. Het derde lid is geschreven om elk misverstand ter zake uit te sluiten en moet derhalve worden gezien als een bevestiging van de staande nationale bevoegdheden. In Nederland zijn deze bevoegdheden ontleend aan het Wetboek van Strafvordering, de Politiewet, de Vreemdelingenwet (voor het vreemdelingentoezicht) alsmede aan enkele bijzondere wetten. Het bovenstaande heeft als consequentie dat er geen juridische grondslag bestaat voor de door de VVD-fractie bepleite steekproefsgewijze controle in grensgebieden van personen in verband met de preventie van criminaliteit. Dergelijke controles kunnen immers gegeven de Nederlandse wetgeving, zoals de VVD-fractie terecht opmerkt slechts worden uitgevoerd in geval van een concrete verdenking dan wel op basis van controlebevoegdheden ontleend aan de Politiewet of bijzondere wetten zoals bijvoorbeeld verkeerscontroles.

Wij zijn van oordeel dat enerzijds de nationale bevoegdheden en anderzijds het bepaalde in artikel 2, tweede lid, van de Uitvoeringsovereenkomst aan de opsporingsinstanties voldoende juridische mogelijkheden biedt voor een effectief preventief en repressief optreden met het oog op de criminaliteitsbestrijding. Tegelijkertijd zijn wij ons ervan bewust dat voor de daadwerkelijke effectieve uitoefening van politiebevoegdheden de personele en materiële capaciteit van de opsporingsinstanties moet zijn toegesneden op de lokale geografische situatie. Het is vanuit die achtergrond dat de regering bezig is met de regeling van bijstand van de Koninklijke Marechaussee aan de politiekorpsen in de

grensstreken. Wij onderschreven daarbij de visie van de VVD-fractie dat hierbij niet alleen naar de personele aspecten dient te worden gekeken. Daarnaast dienen ook de politieregio's in de grensstreken over voldoende voorzieningen te beschikken om hun werkzaamheden naar behoren uit te kunnen voeren.

Begeleidende maatregelen

Leden van de fracties van de PvdA vroegen ons nadere inlichtingen over de door ons toegezegde concretere richtlijnen in relatie tot de door vervoerders te verrichten falsificatiecheck in de praktijk.

Wij zijn op dit moment nog in overleg om deze richtlijnen op te stellen. In dit overleg participeert uiteraard het Openbaar Ministerie. Aan de hand van deze richtlijnen zal immers bepaald moeten worden of sprake is van verwijtbare nalatigheid met betrekking tot het treffen van preventieve maatregelen ter voorkoming van de inreis van vreemdelingen uit derde landen, die zich daarbij bedienen van falsificaten. Aldus zullen de richtlijnen mede bepalend zijn voor de beslissing om wel of niet tot vervolging van de desbetreffende vervoersonderneming over te gaan. De gedachten daarover zijn de volgende. De toets, die ingevolge de richtlijnen zal moeten worden aangelegd bij het beoordelen van de «echtheid» van het bij het embarkeren aangeboden grensoverschrijdings- of identiteitsdocument zal een «prima facie-toets» zijn. Van de vervoerder zal worden verwacht, dat hij zijn personeel instrueert om het document zorgvuldig te bekijken op valsheden, die op het eerste gezicht kenbaar zijn voor personen, van wie redelijkerwijs verwacht mag worden dat zij weten hoe een authentiek document er in het algemeen uitziet. In de richtlijnen zal verder onderscheid gemaakt moeten worden naar vluchtlijnen, die risicodragend zijn en lijnen, die een dergelijk risico niet kennen. Uiteraard zal concrete informatie over dergelijke risico-vluchten aan de luchtvaartmaatschappijen moeten worden verschaft. In de richtlijnen zullen categorieën worden onderscheiden van gangbare falsificaten, die bij een zekere oplettendheid te onderkennen zijn. Bovendien leert de ervaring dat op bepaalde lijnen bepaalde falsificaten gangbaar zijn. Dat ligt ook voor de hand, omdat organisatoren van mensensmokkel zich op bepaalde vluchten specialiseren. Ook daarnaar zal in de richtlijn genuanceerd worden. Indien bekend is, dat op een bepaalde vlucht een vervalst identiteitsbewijs gangbaar is, dat als zodanig direct te onderkennen is aan een bepaalde misslag of vertekening in de afstempeling of in de afwezigheid van een water- of randmerk is het niet onredelijk van de maatschappij te vergen dat zij haar personeel instrueert daarop in het bijzonder te letten. Soms is ook bekend, dat overgelegde documenten op zich zelf wel afkomstig zijn van het land van uitreis, maar dat de identiteitsgegevens zijn gewijzigd. Soms is de kunstgreep waarmede de wijziging is aangebracht ook bekend. Verder zal van de vervoerder in grotere voorzorg worden geëist indien de vervoerder zich op de desbetreffende risicovlucht ook al bedient van falsificatie-apparatuur, omdat de vervoerder er mee bekend is dat met het vervoersbewijs gefraudeerd pleegt te worden. Dan heeft de vervoerder een voorkennis, waarvan verlangd mag worden dat hij die mede dient aan te wenden in het belang van Nederland. Eventuele nalatigheden in dit opzicht zullen dus eerder leiden tot de conclusie dat sprake is van een verwijtbare omissie dan wanneer de vervoerder kennelijk niet beschikte of niet kon beschikken over deze vóórkennis.

Schengen-informatiesysteem

De CDA-fractie verzocht de regering aan te geven wat het effect is van de uitbreiding van het aantal Schengenlanden op de inwerkingtreding

van de Uitvoeringsovereenkomst. Zulks in verband met het feit dat deze landen onverkort dienen te voldoen aan de voorwaarden voor de inwerkingtreding van de Uitvoeringsovereenkomst hetgeen onder andere inhoudt dat het SIS ook in die landen operationeel dient te zijn.

Het tijdschema voor de realisatie van het Schengeninformatiesysteem tussen de oorspronkelijke vijf Schengenlanden leidt tot gelijktijdige beschikbaarheid van het SIS in die landen in het voorjaar van 1993 waarmee, afgaande op de huidige stand van zaken van de ratificatieprocedures, het systeem operationeel zal zijn op het moment van inwerkingtreding van de Uitvoeringsovereenkomst. De toetredende landen zijn, zoals boven reeds werd aangegeven elk van de inwerkingtreding van hun eigen toetredingsovereenkomst afhankelijk. Zij zijn overigens volledig bij de ontwikkeling van het SIS en bijbehorende procedures betrokken en kunnen aldus profiteren van de reeds opgedane ervaringen en de reeds verrichte werkzaamheden. De structuur en techniek van het Schengeninformatiesysteem laat toe dat de landen op verschillende tijdstippen aansluiten.

De constatering van de leden van de fractie van de PvdA dat onvoldoende zekerheid wordt gegeven over de aanwezigheid van adequate privacy-wetgeving moet onzes inziens op een misverstand berusten, nu wij tevens hebben aangegeven dat van de vijf oorspronkelijke Schengenlanden alleen in België dergelijke wetgeving nog niet in werking is getreden, maar dat deze aldaar vermoedelijk gelijk met de goedkeuring van de Uitvoeringsovereenkomst gereed zal zijn.

Wetsvoorstel 22 141

De leden van de fractie van de VVD vroegen aan de hand van een aantal concrete vragen over de mate en omvang van de invloed van de mafia in het Italiaanse maatschappelijke en politieke leven, onderzoeken naar corruptie van Italiaanse politici en de negatieve houding van Italië met betrekking tot de toepassing van EG-melkquota, of de regering bij haar voorstel Italië toe te laten tot Schengen deze omstandigheden in overweging heeft genomen.

Wij menen dat het niet op de weg ligt van de Nederlandse regering om antwoord te geven op de vragen van de VVD-fractie met betrekking tot de malafide praktijken waarvan sprake zou zijn in Italië, aangezien het de regering niet past om commentaar te geven op de binnenlandse politiek van een bevriende Staat als Italië. Het spreekt vanzelf dat bij de afweging of Italië zou worden toegelaten tot de Schengenverdragen mede heeft gewogen het feit of Italië in staat moet worden geacht om op een juiste wijze uitvoering te geven aan deze verdragen. Zoals is meegedeeld in de memorie van antwoord aan de Tweede Kamer (Kamerstukken II, 1991/1992, 22 141, nr. 5) heeft de regering op grond van de tot op heden met Italië opgedane ervaringen de overtuiging gekregen dat Italië als volwaardig Lid-Staat kon worden aanvaard. Zoals in de memorie van antwoord aan de Eerste Kamer is betoogd, achten wij de deelname van Italië aan de Schengenverdragen van groot belang voor de verwezenlijking van een vrij verkeer van personen in de Gemeenschap.

Wij menen hiermee de vragen in het nader voorlopig verslag
genoegzaam te hebben beantwoord.

De Minister van Buitenlandse Zaken,
H. van den Broek

De Staatssecretaris van Buitenlandse Zaken,
P. Dankert

De Minister van Justitie,
E. M. H. Hirsch Ballin

De Staatssecretaris van Justitie,
A. Kosto

De Minister van Binnenlandse Zaken,
C. I. Dales

De Minister van Economische Zaken,
J. E. Andriessen

De Minister van Financiën, a.i.
J. E. Andriessen

De Staatssecretaris van Financiën,
M. J. J. van Amelsvoort

De Minister van Verkeer en Waterstaat, a.i.
J. G. M. Alders